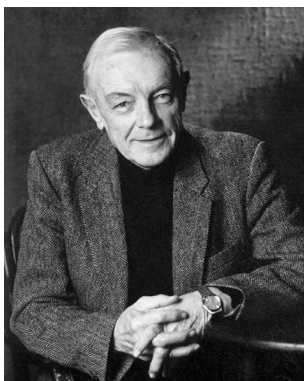

В. М. Войтенко

Лавров Кирило Юрійович

ЛАВРОВ Кирило Юрійович (Лавров Кирилл Юрьевич; 15. 09. 1925, Ленінград, нині С.-Петербург – 27. 04. 2007, С.-Петербург) – російський актор. Син [Ю. Лаврова](#). Акад. Нац. академії кінематогр. мистецтв і наук РФ, Рос. академії кінематогр. мистецтв «Ніка». Народний артист України (2003), СРСР (1972), РРФСР (1969). Герой Соц. Праці (1985). Держ. нагороди СРСР та РФ. Учасник 2-ї світової війни. Бойові нагороди. Нац. театр. премія «Золота маска» (1999), Міжнар. премія ім. К. Станіславського (2000; обидві – РФ). Закін. Астрахан. військ.-тех. училище (РФ, 1945). Актор. мистецтву навч. самотужки під керівництвом батька і К. Хохлова. Працював 1949–55 у Київ. рос. драм. театрі ім. Лесі Українки; від 1955 – у Рос. Великому драм. театрі ім. Г. Товстоногова (С.-Петербург): 1989–2007 – худож. кер.; водночас 1986–92 – голова правління Спілки театр. діячів СРСР, Ленінгр. відділ. Спілки театр. діячів РРФСР; від 1992 – президент Міжнар. конфедерації театр. спілок. У кіно від 1955. У ролях класич. репертуару виявив майстерність тонкого психол. аналізу, вміння розкрити соц. сутність образу. В рад. період спеціалізувався на втіленні образів героїв соцреаліст. стибу, що мають виважену соц.-партійну репутацію, за це отримав низку найвищих держ. нагород. Відзначався стриманою, лапідарною манерою гри. Про творчість Л. знято д/ф «Кирило Лавров. Лицар петербурзького ордену» (2010, реж. Н. Дубиніна).

Основні ролі

Городничий («Ревізор» М. Гоголя), Роман Бондар, Марат («Дочка прокурора» Ю. Яновського), Дуда («Під золотим орлом» Я. Галана), Паллада («Загибель ескадри» О.

Корнійчука), Петро Мелехов («Тихий Дон» за М. Шолоховим; Державна премія СРСР, 1978), Ленін («Перечитуючи спочатку» за М. Шатровим, М. Погодіним; Ленін. премія, 1982), Пимен («Борис Годунов» О. Пушкіна), Астров («Дядя Ваня» А. Чехова), Тучков («Роки мандрювань» О. Арбузова), Молчалін («Лихо з розуму» О. Грибоєдова), Олексій («Нові часи» Г. Мдівані), Сільвіо («Слуга двох панів» К. Гольдоні), Дункан («Макбет» В. Шекспіра), Ефраїм Кебот («Любов під в'язами» Ю. О'Ніла), Шарль, Жонваль («Шостий поверх» А. Жері); у кіно – Синцов («Живі і мертві», 1964, реж. О. Столпер), Іван Карамазов («Брати Карамазови», 1969; спільно з М. Ульяновим завершив стрічку після смерті І. Пир'єва), Башкирцев («Приборкання вогню», 1972, реж. Д. Храбровицький; премія за кращу чол. роль 6-го Вкф у Алма-Аті, нині Алмати, 1973; Державна премія РРФСР ім. братів Васильєвих, 1974), Граф Карнеєв («Мій ласкавий і ніжний звір», реж. Е. Лотяну), Ярослав Мудрий («Ярославна, королева Франції», реж. І. Масленников; обидві – 1978), Іван Костянтинович Малич («З життя начальника карного розшуку», 1983, реж. С. Пучинян), Володимир Володимирович Сergyоїн («Кольє Шарлотти», 1984, реж. Є. Татарський), Олег Петрович («Шизофренія», 1997, реж. В. Сергєєв), Барон («Бандитський Петербург», 2000, 5 серій), Понтій Пилат («Майстер і Маргарита», 2005, 10 серій; обидві – реж. В. Бортко); в укр. стрічках – Курсант («Зірки на крилах», 1955, реж. І. Шмарук), Адмірал («Слухати у відсіках», 1985, 2 серії, реж. М. Засєєв-Руденко).

Рекомендована література

1. Беньяш Р. Кирилл Лавров // Театр. 1970. № 11;
2. Раззаков Ф. Досьє на звезд (1962–1980): Правда. Домыслы. Сенсации. Москва, 1998;
3. Кирило Лавров: «Мені давно вже час піти... та дуже багато пов'язано з театром» / інтерв'ю взяла А. Підлужна // ДТ. 2005, 10 верес.;
4. Поташ А. Київський вальс Лаврова // Веч. Київ. 2005, 30 верес.;
5. Старосельская Н. Д. Кирилл Лавров. Москва, 2011.

Покликання на статтю:

Лавров Кирило Юрійович / В. М. Войтенко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-52798>

2001-2023 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).